

MOC HORKÁ NOC, MOC HORKÉ RÁNO

Ne, není mi pomoci,

a nechytej mě za ruce, a už vůbec ne v slepých
uličkách, vyplývám totiž z noci, doufaje, že ona
vyvane a já odkulhám ze zátoky vraků hvězd,

jinaký od západu se sem vkradu, do města, jež
středověké brány zbořilo a v novém miléniu
nainstalovalo pěst, tu políbím a ta se mi otevře –

Mohu ti číst v dlani, Praho? Můžeš si mě zapsat?

Vyplývám z noci, víš, a řeka mne větří a řeka frajeří,
co nevidět dýchne na uzly odbojných racků

a nad city ráno vzplálé je vyrajtuje na epesní
viktorku z peří, něco jako konečné řešení otázky,
a uvědomím-li se v tom světle, rozhodnut ptát se,

i mě skopne na čtyři a budu řezán bičem té
vražedné horkokrásy, dokud se nevychvěji,

dokud neodkývnu, že jde v podstatě o to, vytroubit
slavíka, naslinit, slavíka vytroubit, a ještě na tu
trumpetu vyvěsit strhané sukně. Pohoda, jazz, ne
asi.

Ráno o ničem, pípky do lipového chládku dvě
barokní sochy s uraženými obličejí.